

200701252/1.

Datum uitspraak: 25 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

1, mede ten behoeve van haar minderjarige kind,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/53716 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 22 januari 2007 in
het geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 november 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan appellante verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingetrokken.

Bij besluit van 13 april 2005 heeft de minister een aanvraag van appellante om wijziging van de beperking van een aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 9 november 2005 heeft de minister de door appellante gemaakte bezwaren tegen vorengenoemde besluiten ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 januari 2007, verzonden op 24 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

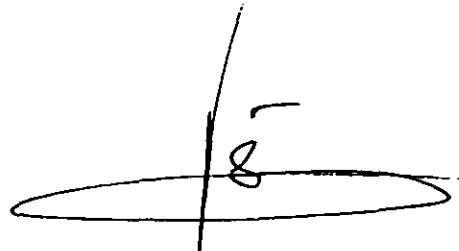
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 mei 2007

248-523.

Verzonden: **25 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 05/53716

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 22 januari 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Turkse,
verblijvende te
eiseres,
mede ten behoeve van haar minderjarige zoon
gemachtigde mr. P.M.J. Kleijngeld,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. D.A.C.M. van der Heijden-Jansen.

Procesverloop

Eiseres is in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder beperking "verblijf bij echtgenoot" geldig tot 5 juni 2002. Deze verblijfsvergunning is laatstelijk verlengd tot 20 april 2006. Op 5 april 2004 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het wijziging van de beperking in "arbeid in loondienst".

Bij besluit van 18 november 2004 heeft verweerder de verleende verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf bij echtgenoot" met terugwerkende kracht per 13 januari 2004 ingetrokken. Bij hetzelfde besluit is de verblijfsvergunning van de minderjarige zoon van eiseres, met terugwerkende kracht ingetrokken. Eiseres heeft tegen dit besluit, mede ten behoeve van haar minderjarige zoon, op 15 december 2004 bezwaar gemaakt.

Op 13 april 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het wijzigen van de beperking afgewezen. Tegen dit besluit heeft eiseres bij brief van 2 mei 2005 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 9 november 2005 heeft verweerder de bezwaarschriften van 15 december 2004 en 2 mei 2005 ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder eiseres medegedeeld dat zij en haar zoon de behandeling van een in te dienen beroepsschrift niet in Nederland mogen afwachten.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

Tevens heeft eiseres de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eiseres en haar zoon achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep. Het verzoek is geregistreerd onder nummer AWB 05/53717.

De zaak is behandeld op de zitting van 7 december 2006, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 9 november 2005 in rechte stand kan houden.

2. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit allereerst op het standpunt dat eiseres, gelet op de juridische verbreking van haar huwelijk met , niet langer voldoet aan de beperking waaronder haar verblijfsvergunning is verleend. Verweerder heeft de verblijfsvergunning met terugwerkende kracht tot 13 januari 2004 ingetrokken, nu is gebleken dat het huwelijk tussen eiseres en haar echtgenoot op 13 januari 2004 is ontbonden door echtscheiding. Daarnaast stelt verweerder zich op het standpunt dat eiseres geen aanspraak maakt op een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "arbeid in loondienst".

3. Eiseres stelt zich op het standpunt dat haar verblijfsvergunning ten onrechte met terugwerkende kracht per 13 januari 2004 is ingetrokken omdat haar (huwelijks)relatie feitelijk pas ongeveer een half jaar na die datum is geëindigd. Eiseres en haar partner hebben na de echtscheiding een verzoeningspoging gedaan. Eerst nadat deze poging was mislukt, zijn zij feitelijk uit elkaar gegaan. Eiseres overlegt een uittreksel uit het GBA van de gemeente Tilburg waaruit blijkt dat op 27 september 2004 is uitgeschreven van het adres Veldhovenring 25 te Tilburg. Voorts stelt eiseres zich op het standpunt dat zij verblijfsrecht kan ontlenen aan het bepaalde in artikel 6 van het Associatiebesluit 1/80.

Intrekking van de verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echtgenoot"

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Ingevolge artikel 19 juncto artikel 18, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden ingetrokken indien niet (meer) wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend of aan een voorschrift dat aan de vergunning is verbonden.

6. Dienaangaande is in de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000) onder B1/2.2.7, voor zover hier van belang, opgenomen dat de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een reguliere verblijfsvergunning wordt ingetrokken, indien niet wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend, tenzij bij het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) of in de toepasselijke materiehoofdstukken van de Vc 2000 anders is bepaald.

7. Hoofdstuk B 2/5.2 van de Vc 2000 ziet op verlenging en intrekking van de reguliere verblijfsvergunning. Uit het gestelde onder B2/5.2.3 van de Vc 2000, blijkt dat niet langer wordt voldaan aan de beperking waaronder een verblijfsvergunning, als de onderhavige, is

verleend in geval van verbreking van de (huwelijks)relatie. Er is, voor zover hier van belang, sprake van een verbreking van de (huwelijks)relatie indien:

- de huwelijksrelatie op grond waarvan verblijf was toegestaan feitelijk of juridisch is verbroken. Dit kan onder meer blijken uit het feit dat de vreemdeling en de hoofdpersoon niet meer staan ingeschreven op hetzelfde adres in de gemeentelijke basisadministratie, of uit het feit dat de partners naar buiten toe verschillende adressen voeren.

8. De rechtbank is van oordeel dat voornoemd beleid niet kennelijk onredelijk is en in het onderhavige geval door verweerder juist is toegepast. De rechtbank heeft hierbij betrokken dat verweerder zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat het huwelijk tussen eiseres en haar echtgenoot in juridische zin is verbroken, nu uit de door eiseres verstrekte informatie onweersproken is gebleken dat op 13 januari 2004 de echtscheiding is uitgesproken tussen eiseres en . Vanaf die datum voldoet eiseres niet langer aan de beperking waaronder haar verblijfsvergunning is verleend. De stelling van eiseres dat zij na deze echtscheiding nog tijdelijk zou hebben samengewoond met doet aan het voorgaande niet af, nu aan één van de in het beleid genoemde criteria is voldaan.

9. Eiseres heeft voorts gesteld dat ook in Turkije eerst het echtscheidingsvonnis in de daartoe bestemde registers dient te worden ingeschreven, zodat om die reden de echtscheiding niet op 13 januari 2004 is gerealiseerd. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiseres deze grief eerst in beroep mag aanvoeren. Redengevend hiervoor is dat eiseres reeds in bezwaar is opgekomen tegen de reden voor intrekking van haar verblijfsvergunning. Nu verweerder voorts in beroep voldoende in de gelegenheid is gesteld hierop te reageren en van deze gelegenheid ook gebruik heeft gemaakt zal de rechtbank deze grief bij de beoordeling betrekken. De rechtbank oordeelt evenwel dat deze stelling van eiseres niet tot het door haar beoogde doel kan leiden omdat zij haar stelling op geen enkele wijze heeft toegelicht of onderbouwd.

10. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank met verweerder van oordeel dat eiseres vanaf 13 januari 2004 niet langer voldoet aan de beperking waaronder de verblijfsvergunning is verleend. Derhalve kon verweerder ingevolge artikel 19 juncto 18, eerste lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 de verleende verblijfsvergunning intrekken.

Aanvraag om wijziging van de beperking

11. De rechtbank overweegt als volgt.

12. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. In artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 zijn de voornaamste beperkingen genoemd. De voorwaarden waaraan moet zijn voldaan om voor een verblijfsvergunning onder een bepaalde beperking in aanmerking te komen, zijn nader uitgewerkt in het Vb 2000 en de Vc 2000.

13. Ingevolge artikel 16 van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

14. In het onderhavige geval wordt verblijf beoogd voor het verrichten van arbeid in loondienst. Eiseres heeft in dit verband aangevoerd dat zij verblijfsrecht kan ontlenen aan artikel 6 van het Associatiebesluit 1/80.

15. Artikel 6, eerste lid van het Associatiebesluit 1/80 luidt, voor zover hier relevant: "Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lidstaat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft. "

16. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiseres niet heeft voldaan aan voornoemde voorwaarde. Wat er ook zij van de vraag of Ad van Geloven B.V. te Tilburg in de periode voorafgaande aan 29 oktober 2003 aangemerkt moet worden als de de jure of de de facto werkgever, stelt de rechtbank vast dat eiseres niet heeft betwist dat zij in de peilperiode van 13 januari 2003 tot 13 januari 2004 geen arbeid heeft verricht in de weken 5 tot en met 16 en de weken 30 tot en met 32 van 2003. Daarmee heeft eiseres niet voldaan aan de voorwaarde dat zij een (heel) jaar arbeid moet hebben verricht.

17. Eiseres heeft tenslotte aangevoerd dat verweerder gebruik dient te maken van haar bevoegdheid als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb om ten gunste van eiseres af te wijken van het beleid zoals vastgelegd in hoofdstuk B11/3.3.1 van de Vc 2000. De reden hiervoor is dat eiseres slechts geen arbeid heeft verricht in bovengenoemde weken omdat het uitzendbureau niet jegens eiseres aan de reguliere ontslagbescherming gebonden wilde worden. Ter zitting heeft eiseres deze grief toegelicht en mee gedeeld dat bedoeld is dat verweerder de hiaten in het gewerkte jaar met gebruikmaking van zijn bevoegdheid ex artikel 4:84 van de Awb kan opvullen. De rechtbank kan eiseres in dit betoog niet volgen nu artikel 6, eerste lid van het Associatiebesluit 1/80, waarin voorwaarde dat een jaar gewerkt moet zijn is opgenomen, een algemeen verbindend voorschrift betreft. Aan verweerder komt daarom niet de ruimte toe om toepassing te geven aan artikel 4:84 van de Awb, aangezien deze bepaling slechts betrekking heeft op de toepassing van beleidregels en niet op de toepassing van wettelijke voorschriften.

18. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat eiseres niet heeft voldaan aan de voorwaarde, genoemd in artikel 6, eerste lid, aanhef en eerste gedachtestrepen, van het Associatiebesluit 1/80, zodat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de gevraagde beperking.

19. De overige grieven behoeven gezien het voorgaande geen verdere bespreking meer.

20. Niet is gebleken van andere bijzondere feiten en omstandigheden die, in afwijking van het beleid, tot toelating van eiseres zouden nopen. Dat eiseres aan enige andere verdragsbepaling aanspraak op verblijf in Nederland kan ontlenen, is de rechtbank niet gebleken. Het beroep is derhalve ongegrond.

21. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

22. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.R. Van Es de Vries als rechter en in het openbaar uitgesproken in
tegenwoordigheid van mr. F.C. Meulemans als griffier op 22 januari 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Raad van State
sector bestuursrecht
de 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 24 JAN. 2007

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
'S-GRAVENHAGE

PER TELEFAX: 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 FEB 2007	
ZAAKNR.	200701252
AAN:	UG
BEHANDELD: DD	PAR:

855-A

Tilburg, 19 februari 2007
Onze ref.: 27041.1/wh
E-mail: m.kleijngeld@dehaas-dejong.nl

Inzake: *geboren op*
Kenmerk rechtbank 's-Hertogenbosch: *AWB 05/53716*

Geachte heer, mevrouw,

Daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door mevrouw , geboren op
te Turkije alsmede haar minderjarige zoon , geboren op
die voor deze procedure woonplaats kiezen op het kantooradres van hun
gemachtigde mr. P.M.J.Kleijngeld (postbus 3219, 5003 DE Tilburg) tekent de
gemachtigde hoger beroep aan tegen de uitspraak van de Vreemdelingenkamer te
's-Hertogenbosch d.d. 22 januari jl. (kenmerk van de rechtbank AWB 05/53716). Kopie
van de bestreden uitspraak treft u bijgaand aan (bijlage).

Primair:

Appellanten verwijzen naar de inhoud van de brief van hun gemachtigde aan de
Vreemdelingenkamer van 18 september 2006 waarvan de inhoud als hier herhaald en
ingelast dient te worden beschouwd (bijlage). Door appellanten is in beroep (zie pagina
2, 3^e alinea van genoemd schrijven) onder andere betoogd dat de uitkomst van het door
verweerder ingenomen standpunt in casu dermate onredelijk voor appellanten uitwerkt
dat afwijking van de beleidsregel (van B2/S.2.3 van de Vc. van 2000) geïndiceerd is.
Appellanten hebben in dit verband gewezen op verweerders zogenaamde "inherente
afwijkingsbevoegdheid" (artikel 4:84 AWB). Ten onrechte laat de rechtbank deze grief
van appellanten in de bestreden uitspraak (onder het kopje "Intrekking van de
verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echtgenoot") onbesproken.

•
mr. mr M. Burgers
mr. mr J. Cox
mr. mr M. Drenth
mr L. de Haas
mr M. de Jong
mr C. Ketelaars
mr M. Kleijngeld
mr. mr E. Kokken
mr H. van Winkel
mr. mr A. van de Wouw

Subsidiair:

Ten onrechte passeert de rechtbank in overweging 17 het verweer van appellanten dat verweerder met gebruikmaking van haar bevoegdheid ex artikel 4:84 AWB ten gunste van appellanten dient af te wijken van het beleid zoals vastgelegd in hoofdstuk B11/3.3.1 van de Vc. 2000. Dit omdat appellante in de weken 5 t/m 16 en 30 t/m 32 van 2003 slechts geen arbeid heeft verricht omdat het uitzendbureau niet jegens appellante aan de reguliere ontslagbescherming gebonden wilde worden. Het betrof derhalve korte perioden van onvrijwillige werkloosheid gedurende welke door appellante een werkloosheidsuitkering werd ontvangen. Ten onrechte overweegt de rechtbank t.a.p. dat verweerder de bevoegdheid ontbeert om de hiaten in het gewerkte jaar met gebruikmaking van de bedoelde bevoegdheid op te vullen.

Artikel 6, 1^e lid van het Associatiebesluit 1/80 luidt, voor zover hier relevant: "Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort: - na 1 jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft".

In het Associatiebesluit komt de voorwaarde van 1 jaar onafgebroken legale arbeid derhalve niet voor. Integendeel, artikel 6 lid 2 van het Associatiebesluit 1/80 bepaalt dat jaarlijkse vakanties en perioden van afwezigheid wegens zwangerschap, arbeidsongeval of kortdurende ziekte gelijk worden gesteld met tijdvakken van legale arbeid. Tijdvakken van onvrijwillige werkloosheid die naar behoren zijn geconstateerd door de bevoegde autoriteiten, alsmede perioden van afwezigheid wegens langdurige ziekte worden niet gelijkgesteld met tijdvakken van legale arbeid, doch doen geen afbreuk aan de rechten die zijn verkregen uit hoofde van het voorafgaande tijdvak van arbeid.

Blijkens de uitspraak van het Hof van Justitie EG 26 oktober 2006, nr. C-4/05 (Güzeli) moet artikel 6, lid 2, 2^e zin van Besluit no. 1/80 aldus worden uitgelegd dat deze beoogt te garanderen dat perioden waarin de legale arbeid wordt onderbroken wegens onvrijwillige werkloosheid of langdurige ziekte, geen afbreuk doen aan de rechten die de Turkse werknemer reeds heeft verworven uit hoofde van eerder vervulde tijdvakken van arbeid, welke een vaste duur hebben zoals in de drie onderdelen van lid 1 van deze bepaling is vastgelegd.

De door verweerder gehanteerde voorwaarde dat 1 jaar onafgebroken bij dezelfde werkgever moet zijn gewerkt is derhalve niet te herleiden tot genoemde bepaling uit het Associatiebesluit 1/80, doch berust volledig op het bepaalde in Vc. B11/3.1.

Deze regeling in de Vc. kan niet gelden als een "nationaal voorschrift" in de zin van artikel 6 lid 3 Associatiebesluit 1/80.

Nu slechts sprake is van beleid komt verweerder – anders dan de rechtbank overweegt – wel degelijk de bevoegdheid toe om in dit geval met gebruikmaking van diens inherente afwijkingsbevoegdheid ten gunste van appellanten af te wijken van de regeling van Vc. B11/3.3.1.

Meer subsidiair:

De Vreemdelingenkamer laat in de bestreden uitspraak de kwestie van het de jure dan wel de facto werkgeverschap gedurende het ene jaar legale arbeid onbesproken.

Opgemerkt zij dat ook de door verweerder gehanteerde voorwaarde dat 1 jaar bij dezelfde werkgever moet zijn gewerkt niet tot artikel 6, 1^e lid van het Associatiebesluit 1/80 kan worden herleid. Ook hier betreft het een aanvullende voorwaarde die volledig is gebaseerd op Vc. B11/3.3.1. Ook hier betreft het derhalve beleid waarvan door verweerder op de voet van artikel 4:84 AWB ten gunste van appellanten kan worden afgeweken.

In de genoemde uitspraak van het Hof van Justitie EG vinden appellanten steun voor hun in beroep ingenomen standpunt dat uitgaan dient te worden van een de facto werkgeverschap.

Met conclusie:

Tot – met gegrondverklaring van dit hoger beroep – vernietiging van de bestreden uitspraak.

Met vriendelijke groet,

M. Kleijngeld